

În cazul în care răspunsul la prima întrebare este afirmativ:

Faptul că o astfel de obligație, care corespunde unei dispoziții de drept național, este contrară dreptului comunitar, trebuie luat în considerare de instanța națională într-o cauză având ca obiect aprobarea impunerii unei contribuții în sarcina operatorului rețelei de conectare?

(¹) JO L 192, p. 10.

(²) JO L 199, p. 32.

Cerere având ca obiect pronunțarea unei hotărâri preliminare introdusă de Consiglio di Stato (Italia) la 21 martie 2007 — Salvatore Aiello și alții/Comune di Milano, Sindaco di Milano, Comitato tecnico — scientifico per l'emergenza del traffico e della mobilità nella città di Milano, Provincia di Milano, Regione Lombardia, Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dell'Interno, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Euromilano SpA, Metropolitana milanese SpA

(Cauza C-156/07)

(2007/C 140/15)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Consiglio di Stato

Părțile din acțiunea principală

Reclamantți: Salvatore Aiello și alții

Pârâți: Comune di Milano, Sindaco di Milano, Comitato tecnico — scientifico per l'emergenza del traffico e della mobilità nella città di Milano, Provincia di Milano, Regione Lombardia, Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dell'Interno, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Euromilano SpA, Metropolitana milanese SpA

Întrebările preliminare

1) Articolul 2 din Directiva 337/1985 (¹), în măsura în care prevede că proiectele susceptibile să aibă efecte semnificative asupra mediului sunt supuse unei evaluări privind impactul asupra mediului și că respectivele proiecte sunt definite la articolul 4, trebuie interpretat:

în sensul că orice proiect care are efecte semnificative asupra mediului este supus unei evaluări privind impactul asupra mediului, chiar dacă nu este inclus în anexele I și II ale directivei; sau, în sens diferit, că numai proiectele menționate în anexele I și II din directivă sunt supuse unei evaluări privind impactul asupra mediului?

2) Articolul 4 din Directiva 337/1985, în măsura în care acordă statelor membre posibilitatea de a prevedea o evaluare privind impactul asupra mediului pentru proiectele din anexa II, pe baza unor evaluări de la caz la caz sau pe baza unor criterii prestabilite, ținând cont de asemenea de criteriile din anexa III, creează o obligație precisă sau doar o opțiune pentru statele membre de a ține cont de toate criteriile menționate în anexa III?

3) Articolul 1 din D.P.R. (Decretul Președintelui Republicii) din 12 aprilie 1996, reprezintă o transpunere exactă din partea legiutorului italian a articolului 4 din Directiva 337/1985 și a anexei sale III, deși nu a prevăzut criteriul cumulului proiectului cu alte proiecte, menționat în anexa III din directivă, ca și criteriu necesar pentru a supune proiectele din anexa II din directivă unei evaluări privind impactul asupra mediului?

(¹) JO L 175, p. 40.

Acțiune introdusă la 23 martie 2007 — Comisia Comunităților Europene/Republica Austria

(Cauza C-161/07)

(2007/C 140/16)

Limba de procedură: germana

Părțile

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: E. Traversa și G. Braun, agenți)

Pârâtă: Republica Austria

Concluziile reclamantei

În concluziile sale, reclamanta solicită Curții

- constatarea faptului că Republica Austria a încălcat articolul 43 CE în măsura în care, pentru înmatricularea societăților în registrul de comerț la cererea cetățenilor din noile state membre ale Uniunii Europene — cu excepția Maltei și a Ciprului — este necesar un certificat de la Serviciul pieței forței de muncă, atestând calitatea de lucrător independent, sau prezentarea unui atestat de exonerare, în condițiile în care pentru constatarea calității de lucrător independent a asociațiilor unei societăți de persoane și a asociațiilor unei societăți cu răspundere limitată care furnizează societății prestații în muncă ce caracterizează un raport de muncă este necesară o procedură în constatare, cu o durată maximă de trei luni, timp în care activitatea independentă nu poate fi exercitată;
- obligarea Republicii Austria la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și argumentele principale

Articolul 43 primul paragraf CE garantează tuturor cetățenilor unui stat membru, dreptul de a se stabili într-un alt stat membru pentru a avea acces la o activitate independentă și a exercita o astfel de activitate, precum și dreptul de a crea societăți și de a administra întreprinderi într-un alt stat membru. Ca expresie a principiului general al nediscriminării stabilit de articolul 12 CE, articolul 43 CE interzice discriminările pe criteriul cetățeniei în privința lucrătorilor independenți. Obligația egalității de tratament cu cetățenii celui alt stat membru este consacrată la articolul 43 paragraful al doilea CE. În temeiul acestui articol, libertatea de stabilire include dreptul de acces la o activitate independentă și de exercitare a sa, indiferent de natura acesteia, precum și dreptul de a constitui și de a administra întreprinderi și, în special societăți, pe teritoriul altor state membre, în condițiile definite pentru resortisanții proprii de legislația țării de stabilire.

Instanțele austriece ce țin registrul comerțului impun condiția constatării calității de lucrător independent pentru înmatricularea unei societăți de drept austriac la cererea unui cetățean al unui stat membru care a aderat la Uniunea Europeană la 1 mai 2004, cu excepția Maltei și Ciprului. În ceea ce privește distincția dintre lucrători independenți și lucrători salariați, aceasta se efectuează în funcție de „*veritabilul conținut economic al activității*”. Potrivit legislației austriece, asociații unei societăți de persoane, precum și asociații unei societăți cu răspundere limitată cu o participare la capital mai mică de 25 %, care furnizează prestații în muncă ce caracterizează un raport de muncă sunt, în particular, considerați ca fiind lucrători salariați. Această prezumție este valabilă până în momentul în care biroul regional al Serviciului pieței forței de muncă constată, la cererea asociatului, că acesta din urmă exercită o influență decisivă asupra administrării societății. Sarcina probei calității de lucrător independent revine solicitantului. Persoanele în cauză nu își pot începe activitatea înainte de a li se constata calitatea de lucrător independent printr-o decizie, într-un termen de maximum trei luni.

Această dispoziție nu este compatibilă cu libertatea de stabilire consacrată la articolul 43 CE. Aceasta aduce atingere libertății lucrătorilor independenți din opt noi state membre de a se stabili în Austria, în măsura în care face cu mult mai dificilă crearea unei societăți de către aceștia, fără a exista o justificare în acest sens. Chiar dacă este exact că dispoziția în litigiu nu are decât un domeniu de aplicare restrâns, aceasta nu îi înlătură caracterul discriminatoriu. De asemenea, deși cetățenii celor opt state membre în cauză nu trebuie să formuleze întotdeauna, fără excepție, o cerere, ceea ce este determinant este faptul că cetățenii austrieci și cetățenii celorlalte state membre nu trebuie să formuleze *nicio dată* o astfel de cerere. În plus, dispozițiile tranzitorii din tratatele de aderare nu prevăd restricții decât în ceea ce privește libera circulație a lucrătorilor. Tocmai în scopul asigurării libertății de stabilire, nu există astfel de posibilități de restricție. Împrejurarea că reglementarea în cauză, în conformitate cu propria *ratio legis*, urmărește să împiedice eludarea dispozițiilor tranzitorii referitoare la libera circulație a lucrătorilor și nu are drept obiectiv restrângerea libertății de stabilire nu schimbă cu nimic faptul că, în definitiv, această dispoziție constituie o restricție la libertatea de stabilire.

În conformitate cu articolul 46 CE, restricțiile la libertatea de stabilire nu pot fi justificate decât pe motive de ordine publică,

siguranță publică și sănătate publică și, dacă este vorba de măsuri care nu sunt în mod vădit discriminatorii, pe alte motive imperative de interes general. În orice caz, întrucât aceste măsuri constituie o restricție adusă unei libertăți fundamentale, ele trebuie să fie apte a atinge obiectivul urmărit și nu trebuie să depășească limitele necesare atingerii acestuia. Reglementarea austriacă în litigiu nu îndeplinește aceste condiții de justificare.

Într-adevăr, nu există indicii în temeiul cărora eludarea dispozițiilor tranzitorii de către cetățenii celor opt state membre avute în vedere, de care se teme guvernul austriac, ar putea atinge astfel de dimensiuni încât funcționarea pieței muncii din Austria să fie amenințată în mod efectiv și fundamental. Pe de altă parte, cele două criterii de apreciere a naturii muncii — adică natura prestației în muncă și influența asupra administrării societății — nu sunt adaptate pentru a distinge între o activitate salariată și o activitate independentă. În ceea ce privește necesitatea restricției, argumentarea guvernului austriac nu precizează de ce o măsură mai puțin restrictivă, cum ar fi verificarea ulterioară după înmatricularea societății, nu este în măsură să îndeplinească obiectivul urmărit.

Cerere având ca obiect pronunțarea unei hotărâri preliminare introdusă de Corte suprema di cassazione (Italia) la 26 martie 2007 — Amplificativa Srl, Amplifin SpA/Ministero dell'Economia e delle Finanze, Agenzia delle Entrate

(Cauza C-162/07)

(2007/C 140/17)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Corte suprema di cassazione

Părțile din acțiunea principală

Recurente: Amplificativa Srl, Amplifin SpA

Intimați: Ministero dell'Economia e delle Finanze, Agenzia delle Entrate

Întrebările preliminare

1) Articolul 4 alineatul (4) ultima parte din Directiva 77/388/CEE a Consiliului din 17 mai 1977 ⁽¹⁾, trebuie interpretat ca fiind o prevedere care nu este suficient precisă, și care permite statelor membre să aplice regimul prevăzut în acest articol în cazuri speciale de legături economice, financiare sau juridice între diverse persoane, sau ca fiind o prevedere suficient de precisă, care impune așadar, din moment ce statul membru a hotărât să adopte acest regim, să prevadă aplicarea acestuia în toate cazurile în care există legăturile descrise în această dispoziție?